

„Leptir“ –(Inkluzija dječaka bez gornjih ekstremiteta) Praksa NIN 2017 (Specijalno priznanje)

KRATAK OPIS PRAKSE -Ova praksa zasniva se na priči "Leptir", koju pišem u trenucima kada se pred mene stavi izazov i primjer je rada sa dječakom bez gornjih ekstremiteta u redovnom odgojno-obrazovnom procesu unutar predškolske ustanove.

POLAZIŠTA

-Opisanoj praksi prethodio je telefonski poziv i zahtjev da se dječak bez gornjih ekstremiteta primi u stariju odgojnu grupu, kao i činjenica da nema zabilježene prakse, tačnije, dokumentovane prakse za rad sa djecom bez gornjih ekstremiteta. Uključivanje osoba sa teškoćama u razvoju u sve životne sfere je pravo zagarantovano UN-ovom konvencijom o ljudskim pravima, prema tome sva djeca imaju pravo na jednake obrazovne mogućnosti, djelovanje i aktivnosti.

„Djeca s invaliditetom predstavljaju jednu od najmarginaliziranijih i najisključenijih grupa u Bosni i Hercegovini. Takva djeca su često i članovi najugroženijih i najsiromašnijih dijelova populacije kojima je pristup obrazovnim i zdravstvenim uslugama i inače ograničen. Invaliditet za takvu djecu predstavlja i veći rizik od fizičkog zlostavljanja. Nedostatnost statističkih i opštih podataka o djeci

sa invaliditetom koja žive u Bosni i Hercegovini otežavaju planiranje i pružanje usluga kako vladi tako i organizacijama posvećenim podršci i zaštiti djece.”(Somun-Krupalija 2017; str.15)

Uključivanje djece sa tjelesnim nedostacima su rijetka u BiH, gotovo da ih nije ni bilo, a ako i jeste nisu zabilježena.

Moj zadatak je bio pripremiti djecu starije grupe na dolazak ovog dječaka. Kako objasniti petogodišnjacima nečiji problem nedostatka ruku? Kako im objasniti da pitanje “Gdje su ti ruke?”, jako boli? Kako im pojasniti da imati ruke ne znači biti dobar čovjek? Kako jednom uplašenom biću koje nije imalo odgovor zašto se takav rodio, pomoći da prihvati sebe i njegovim slomljenim roditeljima, pokazati da nisu sami? Mnogo toga bilo je potrebno objasniti u kratkom periodu. Međutim, mi odgajatelji/ce nismo ni svjesni snage i energije koju posjedujemo, zato što je naša motivacija izvor pozitivne energije, koja dolazi od djece. Temelj u davanju odgovora imala je navedena priča napisana odmah po saznanju da dječak dolazi. Priča govori o leptiru koji je živio u zemlji leptira, koji je dobar prijatelj, pažljiv i poslušan roditeljima, i ima mnoštvo prijatelja, ali nažalost, razlikuje se od drugih leptira po tome što mu nisu izrasla krila, te ne može letjeti. Vodeći računa o isticanju prije svega pozitivnih osobina tog leptira, navodim djecu da zavole leptira kroz priču, a njegov nedostatak sam spomenula tek na kraju priče, kada govorim da su mu vršnjaci zajedno pomogli da preleti rijeku, tako što su ga prenijeli skupa. Takav kraj priče djecu navodi na zaključak da će i oni trebati pomagati svome novom prijatelju u situacijama u kojima on ne bude mogao pronaći rješenje, ali imajući na umu da je on i dalje dječak poput njih i da trebaju biti prijatelji bez obzira na njegov izgled.

CILJ I ŽELJENI ISHODI

Ciljevi

- razvijanje empatije,
- usvajanje novih saznanja i vještina,
- razumijevanje tuđih potreba,
- razvoj kritičkog mišljenja,
- dokumentovanje navedene prakse, koja bi bila polazište budućim odgajateljima

ISHODI

- Djeca su kroz ovaj program uz različite praktične aktivnosti spremna za inkluzivni proces u školi, naučila identificirati osobe kojima je pomoć potrebna, naučila su cijeniti vlastite mogućnosti
- Djeca su svakodnevnim zaduženjem "Pomoćnik" postala: vrijedna, odgovorna i društveno korisna.

- Dječak je bio izuzetno povučen i stidljiv, ali su aktivnosti u kojima je on prednjačio doprinijele boljem prihvatanju sebe i uočavanju vlastitih kvaliteta.
- Jedanput sedmično skidajući čarapice, u oba slučaja razvijale su se vještine korištenja nogama i na praktičan način bolje su se razumijevale tuđe potrebe.
- Dječak je uz svakodnevnu podršku iz okruženja svojih vršnjaka prihvatio sebe kao ravnopravno biće osnaženo, cijenjeno i prihvaćeno te kao takvo spremno za uključivanje u redovnu školu.

DETALJAN OPIS REALIZACIJE

-Nakon upita od strane uprave za mišljenje: “Da li sam spremna za rad sa ovim dječakom?”, uslijedila je neprospavana noć puna promišljanja. Donosim odluku koja će prije svega obogatiti moj život, probuditi čula i osjećanja, i ostaviti jedno iskustvo koje će obilježiti moj život zauvijek. Tada se u mojoj glavi pojavljuje mnogo pitanja na koje sam sama morala pronaći odgovor. Da li sam ja spremna? Da li sam dovoljno edukovana, jaka? I da, priznajem, sa određenom dozom straha od neuspjeha. A onda, moj unutarnji glas dao mi je jednom rečenicom odgovor na sva pitanja, koji će biti glavno oružje u borbi protiv straha koji se pojavio, a ona glasi : “Dat ću sve od sebe”.

Navedena praksa sadrži nekoliko faza

-Faza I : Faza pripreme djece grupe u koju dječak dolazi

- Prvi korak je potraga za informacijama o zabilježenim studijama slučaja rada sa ovakvom djecom, međutim, ta potraga bila je bezuspješna. Nakon istraživanja stručne literature shvatila sam da na neki način moram pripremiti djecu za dolazak dječaka. Tada se rađa ideja o pisanju priče “Leptir”, u kojoj sam prije svega istaknula njegove pozitivne osobine i na taj način navela djecu da zavole leptira, a njegov nedostatak sam pomenula na kraju. Međutim, to djeci nije bilo važno, jer su shvatili kako je lijepo dijeliti užinu, lijepo kad znas pjevati, lijepo se ponašati. Unaprijed nisam mogla znati da li je ista ispunila svrhu, ali odgovore ću dobiti kasnije.

-Aktivnost u kojoj sam djecu pripremala započela je nekoliko dana pred dječakov dolazak. Cilj je bio upoznati djecu da će i oni u grupi dobiti druga kojem će morati pomagati.

Faza II: Provjera “Kako djeca doživljavaju osobu sa invaliditetom u svojoj okolini?

- Način na koji djeca izražavaju svoje emocije, zauzima veliki značaj u odgojno –obrazovnom procesu. Djeca često nisu svjesna šta su to emocije, što ne znači da ih djeca ne znaju prepoznati, već da ih u određeno vrijeme ne znaju verbalizovati. Često neugodne emocije pokušavaju suzdržati, ali se iste reflektiraju kroz ponašanje kod kuće, u školi, vrtiću. Djeci često nedostaje adekvatnih riječi kako bi izrazila duboke emocije. Ne reaguju sva djeca isto na pojedine procese koji se dešavaju oko njih, ali je bitno prepoznati neobična ponašanja koja djeca reflektuju u tim situacijama i pravilno reagovati.

- Djevojčica A.I. već nekoliko dana ne želi ući u radno-igralnu sobu. Ona je po prirodi i prema dotadašnjoj procjeni, nježna i osjetljiva, ali postaje nejasno šta je uzrok ovakvom njenom ponašanju. Želi da boravi u drugoj učionici do naše, ali ne daje objašnjenje zašto to želi. Pretpostavljam da bi dolazak dječaka sa poteškoćama u razvoju mogao biti objašnjenje za njeno ponašanje. Informacije o ponašanju djevojčice dobijam od majke.

- Djevojčica je kod kuće pokazivala negativan stav prema vrtiću, koji do tada nije bio prisutan, a razlog leži u činjenici da u grupi boravi dječak bez gornjih ekstremiteta. Pored negodovanja evidentna je i pojava straha. Dozvolila sam joj da boravi u drugoj prostoriji, sve dok ona ne donese odluku da boravi u grupi.

- Ova situacija bila je motivacija da na primjeren način potaknem djecu i da crtežom provjerim kako ostala djeca doživljavaju osobu sa invaliditetom u svome okruženju. Na ovaj način izvršila sam provjeru da li još neko dijete pokazuje negativne emocije prema novonastaloj situaciji. Kako kod dječaka ne bih probudila negativna osjećanja aktivnost planiram u vrijeme i u dane kada on ne dolazi u vrtić.

Aktivnost: „Crtamo svog druga“

- Djeca su pozvana na zajednički sastanak. Namjernom provjerom, „Ko nedostaje danas?“ uočavamo izostanak našeg drugara. Učiteljica predlaže djeci da oni danas crtaju svoga druga, kako bi ga obradovali sljedećeg dana kada dođe. Djeca sa radošću prihvataju prijedlog. Materijali koji su ponuđeni djeci : olovka, bojice i papir. Dok su djeca crtala ja sam sjedila za stolom, okupirana vođenjem dokumentacije, ali ustvari vođenjem zabilješki i opservacijom dječijih ponašanja. Svako dijete je na svoj način ilustrovalo crtež. Bilo je i onih koji nisu znali kako da urade ovaj zadatak, pri čemu im se pojasnilo da kako god nacrtaju to će biti lijepo. Poneko dijete koje slabije ilustruje doživljava, preslikavalo je gledajući u crteže svojih drugara. Dječiji razgovor bio je fokusiran na neke druge stvari i doživljava dok su ilustrovala. Niko nije govorio šta crta, niti zašto nešto crta. Crtali su na zadatu temu, a razgovarali o sasvim drugim temama i niko od djece nije pomenuo da dječak nema ruke. Kako su djeca završavala svoje crteže ja sam spontano upisujući datum i temu koja je rađena na poledini, razgovarala individualno o tome šta su djeca nacrtala. Djeca su na različite načine prenosila svoj lični doživljaj. Crteži su veseli i sa nasmijanim licem, ali su predstavljeni na iskren način, bez ruku koje nedostaju iz područja ramena. U razgovoru sa djecom, nekoliko djece su jasno kazali da mu nisu nacrtali ruke jer ih nema, drugi su pomenuli da je ruke sakrio iza leđa. Ono što je bilo uočljivo jeste da je svaki crtež obilježen sa jednim detaljem, tačnije autićem na majici koju dječak ima. Međutim, navedeni nedostatak vršnjaci nisu doživljavali kao nešto strašno, za njih je njegova različitost kao boja očiju. Neko ima plave, neko zelene, neko smeđe, neko ima ruke - a neko ne. Pomenuta djevojčica nije bila toga dana, ali je nakon izvjesnog vremena uspjela da savlada svoje strahove i prihvatila da boravi u istoj prostoriji sa navedenim dječakom.

- Ova aktivnost omogućila je bolju sintezu verbalnog i neverbalnog, svjesnog i nesvjesnog, spoljašnjeg i unutrašnjeg, te dovela do zaključka da djeca pokazuju pozitivne emocije, da je njihovo

nepažanje u ovoj situaciji prihvatljivo, to da nema naznaka da će se kod ostale djece razvijati

MIRZA

Crtež: Ibrahim; 5,5 godina Husein; 6 godina Ahmed; 6 godina
Mirza; 6 godina

Faza III: Individualizacija u cilju prevencije

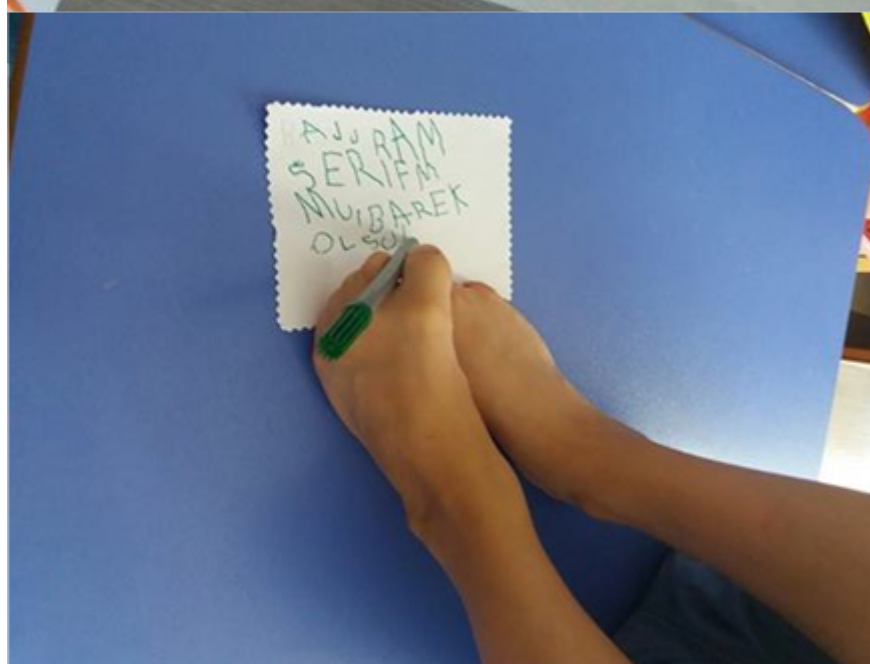
- U predškolskoj ustanovi mijenja se struktura i broj djece u grupama u odnosu na period, aktuelnost i druge faktore. Svako novo dijete pomno se prati, prate se reakcije i stavovi prema djeci sa poteškoćama u razvoju. Ponovo u grupu dolazi djevojčica koja pokazuje strah praćen plačem i ne želi boraviti u vrtiću. Pronalazim način kako da djevojčicu pripremim i oslobodim straha. U saradnji sa Hagi platnene knjige i slikovnice, dajući sugestije, prijedloge i ideje, tražim da se izradi

posebna didaktička slikovnica, izrađena od platna. Ista je osmišljena na način da dijete samostalno manipulira osmišljenim materijalom, a učiteljica dok prvi put priča priču i lijepi materijale u toj knjizi, pruža takvom djetetu da kroz igru sa istom, upozna jednog leptira sa tjelesnim nedostatkom, te nenametljivo utječe na oslobađanje straha kod takve djece. Kroz didaktičku knjigu djevojčica je svojim osjetilima dodira prolazila, upoznava se sa, istovremeno manipulirajući, mekanim materijalima, ugodnim za dodir, ugodnih i lijepih boja.

Faza IV: Suportivne aktivnosti :Crtanje nogama

- Svako dijete bez obzira da li ima određenu teškoću ili ne, zahtijeva individualan pristup. Međutim, kada je riječ o djeci sa poteškoćama onda se naravno posmatranjem i procjenom mogućnosti planira rad i jačaju one očuvane funkcije koje posjeduje. Posmatrajući dječaka kako vješto radi nogama, ali je tužan zbog onoga što ostala djeca uspijevaju rukama, promišljam i planiram kako emocionalno ojačati i osnažiti dječaka, ali i probuditi empatiju i razvijati vještine i pozitivne stavove druge djece. Odlučujem se i uvodim suportivne aktivnosti u kojima svi skidaju čarapice i služe se nogama, ustima, glavom ili nekim drugim dijelovima tijela. Prije svega navedene aktivnosti doprinose boljim odnosima i razumijevanju vršnjaka, unutar grupe. Sa druge strane dječak prednjači u navedenim aktivnostima, jer su ovo njegove primarne vještine i to mnogo doprinosi razvoju njegovog samopoštovanja, samopouzdanja i samoprihvatanja. Ove aktivnosti postaju drage djeci i jedva čekaju da probaju nova iskustva. Često im je teško, jer nije jednostavno crtati, a pri tome umjesto prstićima ruku, olovku držati prstićima nogu. Često se čuju sljedeći komentari: „Joj ovo je teško“, „Ja ovo ne mogu“, „Kako to I. radi dobro“.

- Suportivne aktivnosti započele su crtanjem, pri čemu su djeca aktivnost izvodila koristeći se nogama. Posmatrajući kako djeca istražuju i ispituju vlastite mogućnosti, planiram različite aktivnosti nogama kao što su:

Takmičarske igre:

- ubacivanje loptica u korpu nogama,
- ljepljenje loptica na široku ljepljivu traku,
- dodavanje sa nogama

- Svaki put u toku izvođenja ovih aktivnosti ideje su se nizale same od sebe. Veoma važno bilo je posmatrati djecu kako oni modifikuju svaku, dajući im svoj pečat. Od navedenih aktivnosti u kojima koristimo noge umjesto ruku, svaka zaslužuje da se posebno opiše, ali izdvojeno se prikazuje početna aktivnost „Crtamo nogama“. Također i aktivnost „Crtamo držeći olovku ustima“, dugo je okupirala dječiju pažnju.

-Faza V : Svakodnevna uportivna aktivnost na individualnom nivou 1:1

-Gotovog plana nije bilo, već se posmatranjem, vođenjem kraćih zabilješki, procjenom mogućnosti djeteta pravio kratkoročni plan rada. Tačnije savladavali smo dan po dan. Plan se odvijao na individualnom planu, međusobno isprepleten sa planom razvoja grupe. Nakon adaptivnog perioda u kojem je dječak boravio u prostoriji odmah do naše radno-igraone sobe i u kojem ga je dječija radoznalost tjerala da upoznaje drugare, znala sam da moram njegove kapacitete i očuvane funkcije ojačati i osnažiti kako bi povećao samopouzdanje koje je bilo nisko, socio-emocionalno podignuti na višu razinu kako bi prihvatio sebe i naučio funkcionisati u socijalnoj sredini bez opterećenja zbog svoga nedostatka. Plan se razvijao iz posmatranja, ali i greški. Tako sam se u početku za većinu stvari trudila da mu pomazem i obavljam umjesto njega, što je on energično odbijao. Dogovorili smo se da će on onda kada osjeti potrebu tražiti pomoć.

- Da bi se pravilno djelovalo korak po korak bilo je potrebno promijeniti male navike i rutine. Rečenica "Idemo djeco oprati ruke", zamijenjena je sa rečenicom "Idemo se pripremiti za ručak". Zaštitnički stav "Stani prvi ili posljednji da ne padneš", promijenio se u stav "Stani gdje si stao po redu", ali pazi kako hodaš. Nakon priče "Leptir", uslijedile su aktivnosti koje su poticale djecu da kreativno izraze svoja osjećanja kroz crtež, likovne tehnike, otisak stopala, koje su u krajnjoj liniji imale temu leptira.

- Iz svega navedenog utvrđeno je, da iako pun želje za samostalnošću, ovaj dječak svakodnevno će trebati podršku iz okoline. Tada dobijam ideju o redovnom angažmanu djece iz grupe, pa se na pano za vijesti dana dodaje i rubrika POMOĆNIK UČITELJICI I POMOĆNIK I. Tako se prema planu i rasporedu svakodnevno određuje pomoćnik koji mu pomaže da obavi ono što on ne može sam: otkopčati jaknu, obući cipele ili držati ga za rukavić ako bi se toga dana izlazilo u šetnju. Na ovaj način olakšan je posao odgajateljici, a djeca su istovremeno osjećala važnost i razvijala samopouzdanje i odgovornost. To je za djecu postala rutina poput pranja zubića. Na ovaj način dječak je znao da ima oslonac i podršku, a sa druge strane djeca vole zadatke i zaduženja, čime je dječija angažovanost olakšala posao i realizaciju.

-Faza VI: Saradnja sa roditeljima

U okviru saradnje sa roditeljima odlazimo na bazen. Imajući u vidu da dječak već duže vrijeme pliva bez ruku, imao je potrebu pokazati to i drugarima. Tako dječak ponovo dobija priliku da pokaže svoje vještine, ali i da sam sebi kaže da je jednako vrijedan kao i svi njegovi vršnjaci. Iako je bila subota roditelji su sa oduševljenjem prihvatili ovaj prijedlog i odazvali se u velikom broju.

- U cilju dokumentovanja prvog rada sa djecom bez gornjih ekstremiteta na polju razvoja inkluzije, odlučujem se za pisanje studije slučaja koja je predstavljena 2016. godine na VII Međunarodnoj znanstveno-naučnoj konferenciji u Tuzli.

Iz iskustva u navedenoj praksi pišem niz priča koje opisuju događaje i ljude iz ovog inkluzivnog procesa, sabrane u zbirku koja nosi naziv Leptir-priče o nevidljivim krilima publikovane 2018. G. I pobježe opisuju događaje, stanja i emocije, te pojašnjavaju inkluzivni process. Također opisuju i zahvalnica su svim osobama koji su na neki način imali veliku ulogu u odrastanju ovog dječaka.

EFEKTI; POSTIGNUTI REZULTATI

-Postignuti su različiti pozitivni efekti. Prije svega dječak je prihvatio sebe, oslobodio se straha, izgrađeno je samopouzdanje, samopoštovanje. Dječak je upisan u redovnu školu po prilagođenom programu.

-Djeca grupe u kojoj je dječak boravio imaju pozitivan i prihvatljiv stav prema osobama sa tjelesnim nedostacima, imaju pozitivan stav prema vlastitim mogućnostima, te su adekvatno pripremljena za inkluzivni proces u školi. Ovu tvrdnju potvrđujem opisom situacije koja se odvijala u vrijeme ručka.

Dječak E.N. jako je gladan. Pored njega sjedi dječak Ismail i jede služeći se nogama. Dječak E. traži još jednu šnit u hljeba. I. mu pruža svoju cijelu šnit u nogom, govoreći kako on nije danas gladan. Dječak E.N. uzima šnit u hljeba koju mu je on nogom ponudio i nastavlja jesti kao da mu je istu dao rukom. Ova situacija je apsolutna potvrda prihvaćenosti i pozitivnog stava djece iz grupe u kojoj se inkluzivni proces odvijao.

-Olakšan je rad odgajateljice jer su djeca angažovana. Aktivnosti u kojima djeca moraju stimulirati ostale dijelove tijela osim ruku, nogu i usta, bile su uvijek rado prihvaćene aktivnosti, a djeca su sa nestrpljivejm čekala nove zadatke. Djeca su se vještije služila navedenim dijelovima tijela, a to znači da je uspostavljena bolja koordinacija između misaonih procesa i pokreta kao i motoričkih vještina i sposobnosti.

-Probuđeno je društveno odgovorno biće kod djece ove grupe.

-PPU „Sindibad“ je ustanova u kojoj se realizovala praksa, a 2016. godine dobila je nagradu za inkluzivnu praksu u okviru Konkursa "Naše priče za najbolje vrtiće".

Dodatni komentari i sugestije drugim nastavnicima koji bi željeli implementirati vašu ideju

- Svoj radni vijek zasnovala sam i do sada provela u maloj privatnoj predškolskoj ustanovi. Znala sam biti "pozitivno ljubomorna" na kolegice iz javnih ustanova smatrajući da one imaju bolje prilike za učenje i iskustva, radeći u velikim kolektivima, učeći kako od kolega tako kroz češće stručno usavršavanje. Danas je taj stav promijenjen. Svi imamo podjednake šanse za učenje jer svi imamo priliku da radimo sa istim resursima, djecom koja u čovjeku pobuđuju one ljudske osobine koje nas zapravo i čine čovjekom.

- Djeca sa tjelesnim nedostacima nisu ništa drugačija od ostale djece. Djeca su uvijek djeca, bez obzira kojem narodu pripadala, odakle dolazila i kako izgledala. Rad u inkluzivnom procesu donijet će bogatstvo u vaš život i probudit će najljepša osjećanja koja se u ovom savremenom dobu često gube. To je nešto što vam niko ne može oduzeti, nešto što nema cijenu. Gotovi planovi negdje i postoje, ali nisu prihvatljivi za svako okruženje. Oni mogu biti polazište, a svako od nas kreator je plana rada u svojoj učionici. Zato, ne plašite se ovakvih izazova.

- I da, kroz rad u inkluzivnom procesu rastete ubrzano.

Prilog : Priča „Leptir“

LEPTIR

Na jednom proplanku u blizini rijeke, živi mnogo leptira. Njihove kućice su cvjetovi, a sunce važi za najboljeg druga. U plavim kućicama žive plavi leptiri, u crvenim kućicama crveni leptiri i tako redom. Tokom ljeta gusjenice postaju kukuljice, a iz tih kukuljica rađaju se novi leptiri. Svi sa nestrpljenjem čekaju taj događaj, da sunce grije najjače i da sa cvjetova poleti mnogo leptirića. Obično na taj dan proplanak izgleda šaren, od crvenih, plavih, žutih, bijelih i šarenih leptira. Jedan od mrava bio bi zadužen da udarajući o bubanj najavljuje taj događaj. A bubamare, uh to vam je priča za sebe. Među njima bi se toliko pričalo o tom događaju da drugim temama nije bilo mjesta. Baš toga dana, rodio se jedan poseban leptir. Leptir koga su svi voljeli. Bio je najbolji đak u cijeloj

leptirskoj školi, ili školi za leptire. Kada je govorio, govorio je blago i nikada nikome nije niti jednu ružnu riječ rekao. U takmičarskim igrama, uvijek je njegova ekipa pobjeđivala, jer je on bio najbrži. A kada bi trebalo izbrojiti leptire na tabli, niko to nije vještije i brže mogao. Djeci koja nisu imala užinu, davao bi svoju. Posebno je znao lijepo pjevati. Kada on pjeva i pčele, i mravi, i bubamare zastanu da ga slušaju. Nakon čak tri dana leptirske škole, došao je odmor i tada leptirići krenu na najljepše mjesto, na livadu u podnožju proplanka. Krenu sa vrha proplanka, uhvate vjetar, prelete rijeku i hop, nalaze se na najljepšem mjestu. Tu se po cijeli dan igraju, plešu, lete sa cvijeta na cvijet i uživaju. Toga dana svi su leptirići odlepršali na livadu osim jednoga. Bio je to leptirić sa najljepšim ponašanjem, glasom, najbrži leptir, leptir koji je dijelio užinu. Sada se pitate zašto on nije išao na najljepše mjesto o kojem svi leptirići sanjaju? Ispred ovog leptira našla se jedna velika prepreka i opasnost, rijeka. Preko rijeke nije mogao, jer ovom leptiru nisu izrasla krila. A leptir bez krila ne može letjeti. Eto, zbog toga nije mogao sa svojim drugarima. Satima bi sjedio tužan i razmišljao kako bi dao sve na svijetu da može letjeti kao i oni. Ali bio bi to put bez povratka. Međutim, na livadi njegovi drugari ubrzo shvatiše da ga nema i svima je nedostajao, jer igra sa njim i bez njega nije ista. Igra sa njim je zanimljivija i uvijek pobjednička. Smišljali su kako da i on dođe tamo i vrlo brzo dobiše ideju. Livadska trava im pokloni svoj zeleni list, oni ga zajedno podigoše i brzo odletješe do proplanka. Toga dana list je bio kao leteći ćilim, a njihov drug leptirić kao Aladin iz istomene priče. Leptirići vinuše list, a na listu najsretnije biće toga dana. Iako je pomalo žmirkao zbog straha od visine, svakoga dana se uz pomoć svojih drugara nalazio na najljepšoj livadi. Ovo se ponavljalo svakoga sunčanog dana, a kada bi kiša padala smišljali bi nove igre dok ih sunce ponovo ne pozove.

Collections

Inspiriraj druge

Autorski tekstovi